

altında kelimenin harflerinin sahih ve illetli olmasına göre daha küçük ayrımlara tâbi tutulmuştur. Her bir gruptaki fiiller son harf esasına göre sıralanmıştır. Fiiller kısmında da tıpkı isimlerde olduğu gibi önce parantez içinde Arapça fiil mâzî sigası ile verilir, sonra bunun Farsça karşılığı yer alır, parantez dışında da Türkçe tercümesi yapılır. Pek çok fiilin masdar şekli de kaydedilmiş ve birçoğunun Türkçe karşılıkları verilmiştir.

Çeşitli konulara ait binlerce kelimeyi ihtiva eden *Aksa'l-ereb*, XVIII. yüzyıl Osmanlı Türkçesi'nin kelime hazinesini güvenilir bir kaynak halinde ve Arapça, Farsça karşılıklarıyla birlikte göstermesi bakımından son derece önemli bir eserdir.

İki cilt halinde basılan (İstanbul 1313) ve pek çok yazması bulunan *Aksa'l-ereb*'in en önemli nüshaları Süleymaniye Kütüphanesi'ndedir (Esad Efendi, nr. 3180, 3181; Hekimoğlu, nr. 903, 904, 905 [h. 1117]; Damad İbrâhim, nr. 115 [h. 1121]; Hacı Beşir Ağa, nr. 624 [h. 1139]; Hâlet Efendi, nr. 561, 561 m.; Lala İsmâil, nr. 649 [h. 1147]; Yahyâ Tevfik, nr. 1713/413 [h. 1164]).

BİBLİYOGRAFYA :

Zemahşerî, *Aksa'l-ereb* (trc. İshak Hocası Ahmed Efendi), İstanbul 1313, II; *Osmanlı Müellifleri*, I, 232; Nuri Yüce, *Mukaddimetü'l-edeb* [Zemahşerî], Hıvârim Türkçesi ile Tercümeli Şuşter Nüshası, Ankara 1988, s. 12.

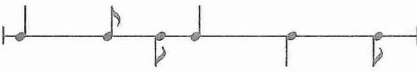

NURİ YÜCE

AKSAK

Türk mûsikisi usullerinden.

Dokuz zamanlı ve altı vuruşlu, sekizlik birimle yazılan bir küçük usuldür. Şematik gösterilişi şöyledir:

Aksak usulüne bu isim, çift zamanlı olmayışı ve 2+1 şeklinde bitışı dolayısıyla verilmiştir. Daha çok aruzun hezec bahrinde yazılmış güftelerin bestelenmesinde kullanılmıştır. Ayrıca remel bahrinde ve hece vezniyle yazılmış bazı güftelerin de bu usulle ölçülerek bestelendiği görülmektedir. Şarkı, türkü, oyun havası ve ilâhi gibi küçük formdaki eserlerde sıkça kullanılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ezgi, *Türk Musikisi*, II, 38-42; H. Sadettin Arel, *Türk Musikisi Nazariyatı Dersleri*, İstanbul 1968, s. 38; M. Ekrem Karadeniz, *Türk Müsikisinin Nazariye ve Esasları*, Ankara 1983, s. 42, 213-214; Rauf Yekta, "La Musique Turque", *EMDC*, V, 3038.

CİNUÇEN TANRIKORUR

AKSAK SEMÂİ

Türk mûsikisi usullerinden.

On zamanlı ve altı vuruşlu, sekizlik birimle yazılan bir küçük usuldür. Şematik gösterilişi şöyledir:

Daha çok aruzun hezec, nâdiren remel bahrinden seçilmiş güftelerin bestelenmesinde kullanılan bu usulün özelliği, vezin gereği ikinci vuruşta mutlaka hece bulunmasıdır. Bu yüzden bu usulle bestelenen eserler genellikle ilk vuruşlarda sus veya âh sözü ile başlar. Çoğunlukla ağır semâilerde, saz semâilerinin ilk üç hanesinde, nâdir olarak da şarkılarda kullanılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Ezgi, *Türk Musikisi*, II, 14-15, 18; H. Sadettin Arel, *Türk Musikisi Nazariyatı Dersleri*, İstanbul 1968, s. 40; M. Ekrem Karadeniz, *Türk Müsikisinin Nazariye ve Esasları*, Ankara 1983, s. 39; Rauf Yekta, "La Musique Turque", *EMDC*, V, 3042.

CİNUÇEN TANRIKORUR

AKSÂMÜ'İ-KUR'ÂN

(أقسام القرآن)

Kur'an-ı Kerim'deki yeminler ve bu yeminlerden bahseden ilim.

Aksâm, "yemin" anlamındaki kasemin çoğuludur. İslâm öncesi Arap toplumunda yemin çok yaygındı. Kur'an-ı Kerim Arap diliyle nâzil olduğu için Araplar'ın bu âdetini muhafaza etmiş, çeşitli edatlarla (hurüf'ül-kasem) yapılan yeminler ve ifadeyi güçlendiren değişik edebî sanatlar kullanarak ilâhî hakikatleri tekit ve teyit etmiştir. Bazan da yeminle, kendisi için yemin edilen şeyin kıymet ve önemine işaret edilmiş, ayrıca dinleyenlerin o şeye karşı dikkatlerinin çekilmesi de hedef alınmıştır.

Yemini Allah'a izâfe etmenin uygun olmayacağını ileri sürenler vardır. Bunlara göre, gerçeği söylediğinden şüphe

edilen kimse yemin eder ki Allah bundan münezzehtir. Çünkü Kur'an'ın muhatabı, inananı ve inanmayı ile insandır. Mümin yemine ihtiyaç duymaksızın Allah'ın haber verdiği her şeyin doğruluğunu tereddütsüz kabul eder. Kâfir ise, ifadeler yeminle pekiştirilsin veya pekiştirilmesin, zaten Kur'an'a inanmamaktadır. Ancak Kur'an-ı Kerim'de birçok yemin ifadesinin yer aldığı bir gerçektir. Nitekim sekiz yerde (Zehebî ve Süyûtî'ye göre yedi yerde) Allah kendi zâtına (bk. en-Nisâ 4/65; Yûnus 10/53; el-Hicr 15/92; Meryem 19/68; Sebe' 34/3; ez-Zâriyât 51/23; et-Tegâbün 64/7; el-Meâric 70/40), ayrıca peygamberlere, Kur'an'a, meleklerle, kıyamet gününe, kâinata ve kâinattaki bazı olay ve varlıklara yemin etmiştir.

Allah'tan başkası adına yemin etmek yasaklandığı halde (bk. Müslim, "Eymân", 1-4) Allah'ın mahlûkatına yemin etmesi şöyle açıklanmaktadır: Bu bir bakıma Allah'ın kendi adına yemin etmesidir. Zira yaratılmış her şey O'nun zâtına delâlet eder. Bazı âlimler de yemin edilen şeylerin başında "rab" kelimesinin mahzûf bulunduğunu, meselâ "semaya andolsun" ifadesinden maksadın "semanın rabbine andolsun" demek olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Kur'an-ı Kerim'deki yeminlerle ilgili olarak üzerinde durulan bir başka husus da yemin fiilinin başına bazan lâ nefiy edatının getirilmiş olmasıdır. Bu yemin şekli eski Arap toplumunda da mevcuttu. Burada lâ, "iş sizin söylediğiniz gibi değil, yemin ederim; hayır, kâfirlerin söyledikleri sözün bir değeri yoktur, yemin ederim" gibi mânalar ifade etmektedir. Bunun yanında bazı müfessirler yemin fiilinin başındaki bu edatın zâit olduğunu (herhangi bir mânası bulunmadığını) ileri sürmüşlerdir.

İslâm öncesi Arap toplumunun içtimâî hayatında önemli rolü olan yemini Kur'an-ı Kerim'in muhafaza etmesi ve âyetlerin bu yolla lafız ve mâna açısından takviye edilmesi, yeminin önemini açıkça ortaya koymaktadır. İster kendi zâtına ister mahlûkatına olsun Allah'ın Kur'an'da yemin ettiği, gerçek olduğuna yeminle tekit ve teyitte bulunduğu hususlar tevhid, Kur'an, Hz. Peygamber, âhiret, ceza ve mükâfat gibi İslâm inancının temel unsurları ile ilâhî tebliğin muhatabı olan insan ve onun maddî ve mânevî birtakım özellikleridir (daha geniş bilgi için bk. İSTİHLÂF, TAHLİF, YEMİN).